

Marmorstein Rudolfné

Ez édesanyám menyasszonyként, a kép az eljegyzésük alkalmából készült. Stúdiófénykép, a könyv a kezében például stúdiókellék, mindenkinek a kezébe adták. Édesanyámat Lorber Paulának hívták, 1885. július huszonharmadikán született, Gyöngyösön. A gyerekkorát Dormándon töltötte, valószínűleg nagyapáék odamentek lakni. Négy polgárit járt, mint én. Ő már nem tudott jiddisül, otthon mi mindig magyarul beszélünk. Tudott egy kicsit németül, amennyi az iskolában ráragadt. Anyukám háztartásbeli volt tulajdonképpen az első világháborúig. Amikor apa elment a háborúba, ott maradt az anyu a gyerekekkel. Ő szegénykém, hogy valami legyen, elkezdett kereskedéssel foglalkozni. Gyöngyös gyümölcsstermelő vidék, felhozzák a piacra a gyümölcsöt, meg lehet vásárolni, és el lehet Pestre küldeni. És ezt kezdte csinálni anyukám. Anyám volt a családban a vállalkozó szellemű. Szülte a gyerekeket, és kereskedett. Így lett belőlünk kereskedőfamília. Mielőtt

én születtem, bérlakásban laktak a szüleim. Mikor én születtem, akkor vettek egy házat Gyöngyösön, a kórház mellett. Nagy házat, nagy telekkel, ahol öt-hat családot is tudtak tartani bérben. A házban volt nekünk egy háromszobás lakásunk. Én is a hálóban aludtam a szüleimmel, leginkább anyám mellett, oda kérézkedtem, hiába volt ott a bátyám, de én csak anya mellett szerettem aludni. Nagyon anyás voltam. Vallásos család voltunk. Odahaza kóser háztartás volt, a tejes és a zsíros ételt teljesen különválasztották. Ez azt jelenti, hogy amiben zsírosat főztünk, abba nem volt szabad tejet beletenni. Zsíros után csak hat órával szabad tejeset enni. Ezt mi, gyerekek nem tartottuk be, de a szülők igen. Anyukám még Auschwitzba menetelkor, a vagonban sem ette meg a tréflit, csak a kenyeret, amit adtak. A szalonnát nem ette meg. A szüleim viszont nem öltözködtek hagyományosan, hanem rendes polgári ruhában jártak. Édesanyám feltette ugyan a parókát, mikor templomba ment, vagy jöttek a barátnői, de nagyon utálta.